

Fișă tematică – Minori migranți însoțiți, ținuți în detenție

A se vedea, de asemenea, fișele tematice [„Migranți minori neînsoțiți, ținuți în detenție”](#) și [„Migranți în detenție”](#).

„vulnerabilitatea extremă a copilului este factorul decisiv și are prioritate față de considerentele legate de statutul de imigrant ilegal [...]. [...] copiii au nevoi specifice care decurg, în special, din vârsta și lipsa lor de independență, dar și din statutul de solicitant de azil. De asemenea, Curtea [Europeană a Drepturilor Omului] va observa că în Convenția cu privire la drepturile copilului statele sunt încurajate să ia măsurile adecvate pentru a se asigura că un copil care încearcă să obțină statutul de refugiat beneficiază de protecție și de asistență umanitară, indiferent dacă acesta este singur sau însoțit de părinții săi [...]” (hotărârea [Popov împotriva Franței](#) din 19 ianuarie 2012, pct. 91).

„Măsura privării de libertate trebuie [...] să fie proporțională cu scopul urmărit de către autorități, și anume aplicarea unei decizii de îndepărtare [...]. Din jurisprudența Curții se poate constata că, în cazul familiilor, autoritățile trebuie să țină seama, la evaluarea proporționalității, de interesele superioare ale copilului. În acest context [...] există în prezent un larg consens – inclusiv în dreptul internațional – în sprijinul ideii că, în toate deciziile cu privire la copii, interesul superior al acestora trebuie să fie primordial [...]. Protecția interesului superior al copilului implică atât a menține familia împreună, pe cât este posibil, cât și a avea în vedere alternative astfel încât detenția minorilor să fie doar o măsură de ultimă instanță [...]” (hotărârea [Popov împotriva Franței](#) din 19 ianuarie 2012, pct. 140 – 141).

Condițiile de detenție

[Muskhadziveva și alții împotriva Belgiei](#) (a se vedea și infra, „Privarea de libertate”)

19 ianuarie 2010

În octombrie 2006, după ce au fugit din Groznîi (Cecenia), reclamantii – o mamă și cei patru copii ai săi (cu vârste de 7 luni, 3 ani și jumătate, 5 și, respectiv, 7 ani la momentul faptelor), resortisanți ruși de origine cecenă – au ajuns în Belgia, unde au solicitat azil. Întrucât au stat ceva timp în Polonia, autoritățile poloneze au acceptat să soluționeze cazul acestora, în temeiul Regulamentului „Dublin II”¹. Prin urmare, autoritățile belgiene au emis o decizie prin care le era refuzată permisiunea de ședere în Belgia și erau obligați să părăsească țara. În ianuarie 2007, aceștia au fost duși într-un centru de tranzit închis, administrat de Oficiul pentru Străini de lângă aeroportul din Bruxelles, unde erau ținuți străinii (adulți necăsătoriți sau familii) în așteptarea expulzării lor din țară.

[Date fiind vârsta fragedă a minorilor, durata detenției acestora și starea lor de sănătate atestată prin certificate medicale în timpul detenției, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că respectivele condiții în care minorii fuseseră ținuți în centrul de](#)

1. „Sistemul Dublin” are scopul de a determina cărui stat membru al UE îi revine datoria de a examina o cerere de azil prezentată pe teritoriul unuia dintre statele membre de un resortisant al unei țări terțe. A se vedea de asemenea Fișă tematică [„Cauzele Dublin”](#).

tranzit închis a atins nivelul minim de gravitate cerut pentru a constitui o **încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenția europeană a drepturilor omului. Curtea a reamintit în special că extrema vulnerabilitate a unui copil era o preocupare esențială și avea prioritate față de statutul de străin aflat în situație de ședere ilegală. Era adevărat că, în cauză, cei patru copii nu au fost separați de mama lor, dar acest lucru nu era suficient pentru a scuti autoritățile de obligația lor de a proteja copiii. Aceștia au fost ținuți mai mult de o lună într-un centru închis, care nu era conceput pentru a găzdui copii, fapt confirmat de mai multe rapoarte citate de Curte. Curtea s-a referit, de asemenea, la îngrijorarea exprimată de medici independenți cu privire la starea de sănătate a copiilor. Cu toate acestea, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce o privește pe prima reclamantă, constatând, în special, că nu a fost separată de copiii ei și că prezența lor constantă trebuie să fi atenuat într-o oarecare măsură suferința și frustrarea pe care trebuie să le fi simțit din cauză că nu-i putea proteja împotriva condițiilor de detenție, astfel nefiind atins nivelul de gravitate cerut pentru a constitui tratamente inumane.

Kanagaratnam împotriva Belgiei (a se vedea și infra, „Privarea de libertate”)

13 decembrie 2011

Această cauză privea detenția timp de aproape patru luni într-un centru de tranzit închis, în așteptarea îndepărtării, a unei mame și a celor trei copii ai ei (având respectiv 13, 11 și 8 ani la data faptelor), solicitanți de azil resortisanți srilankezi de origine tamilă care au sosit în Belgia în ianuarie 2009.

Curtea a hotărât, în privința copiilor, că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. A reținut, în special, că circumstanțele cauzei erau comparabile cu cele din cauza *Muskhadzhiyeva și alții împotriva Belgiei* (a se vedea supra). Curtea a reiterat, de asemenea, că vulnerabilitatea specială a copiilor, deja traumatizați chiar înainte de a ajunge în Belgia, ca urmare a unor împrejurări în legătură cu războiul civil din țara lor de origine și cu zborul, fusese recunoscută și de către autoritățile belgiene, deoarece acestea acordaseră familiei în cele din urmă statutul de refugiat. Această vulnerabilitate crescuse la sosirea în Belgia, după arestarea la graniță și plasarea într-un centru închis în așteptarea îndepărtării. Așadar, în ciuda faptului că minorii fuseseră însoțiți de mama lor, Curtea a considerat că, plasându-i într-un centru închis, autoritățile belgiene i-au expus unor sentimente de anxietate și de inferioritate și, cu bună știință, riscaseră să le compromită dezvoltarea. În consecință, situația trăită de minori reprezenta tratamente inumane și degradante. De asemenea, Curtea a considerat că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește mama copiilor. Deși recunoștea că diluarea rolului parental al acesteia, puterea ei redusă de a controla viața copiilor și lipsa de putere pentru a pune capăt suferinței copiilor o expuseseră cu siguranță la o incertitudine și o neajutorare extreme, acest fapt nu a avut o motivare suficientă pentru o abordare diferită de cea adoptată în cauza *Muskhadzhiyeva și alții*.

Popov împotriva Franței (a se vedea și infra, „Privarea de libertate” și „Respectarea vieții de familie”)

19 ianuarie 2012

Reclamanții, un cuplu căsătorit din Kazahstan, însoțiți de cei doi copii ai lor, au solicitat azil în Franța, dar cererea lor a fost respinsă, la fel ca și cererile pentru permis de ședere. În august 2007, reclamanții și copiii lor, la momentul faptelor în vârstă de 5 luni și de 3 ani, au fost arestați la domiciliu și reținuți de poliție, iar în ziua următoare transferați la aeroportul Charles-de-Gaulle pentru a fi trimiși înapoi în Kazahstan. Zborul a fost însă anulat, iar reclamanții și copiii lor au fost duși la centrul de detenție administrativă din Rouen-Oissel, care avea autorizație pentru a primi familii.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește condițiile de detenție a copiilor. A observat, în special, că, deși familiile erau separate de alți deținuți în centrul din Rouen-Oissel, singurele paturi disponibile erau unele din fier pentru adulți, care erau periculoase pentru copii. Nu existau locuri de joacă, nici activități pentru copii, iar ușile automate de la camere erau periculoase pentru aceștia. Curtea a observat că, de asemenea, Comisarul Consiliului Europei pentru Drepturile Omului și Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și Tratatelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT) subliniaseră că stresul, in-

securitatea și atmosfera ostilă din aceste centre erau nocive pentru copiii de vârste mici, fiind contrare principiilor internaționale privind protecția copilului, potrivit cărora autoritățile trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a evita deținerea copiilor pentru perioade lungi. Detenția de două săptămâni, chiar dacă nu era excesivă în sine, putea să pară foarte lungă pentru copiii trăind într-un mediu nepotrivit vârstei lor. Condițiile în care copiii reclamanților au fost obligați să trăiască împreună cu părinții lor într-o situație de vulnerabilitate deosebită, accentuată de detenția lor, nu produceau decât suferință și repercusiuni psihice grave. Totuși, Curtea a considerat că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește condițiile de detenție a părinților, constatând, în special, că faptul de a nu fi fost separați de copiii lor în timpul detenției le-a atenuat cu siguranță sentimentul de neputință, suferință și frustrare determinat de șederea în centrul de detenție administrativă.

Mahmundi și alții împotriva Greciei

31 iulie 2012

Această cauză privea detenția în centrul de detenție Pagani de pe insula Lesbos a unui cuplu căsătorit din Afganistan, însoțit de copiii lor cu vârsta de 2 și 6 ani. Femeia era însărcinată în 8 luni și a născut în Spitalul din Lesbos în timpul detenției. Sora ei era însoțită de gemenii săi cu vârsta de 14 ani. În august 2009, după ce au fost salvați de poliția maritimă de pe un vas care începea să se scufunde dincolo de insula Lesbos, au fost duși în detenție în vederea expulzării.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că reclamanții au fost ținuți în condiții de detenție care constituiseră tratamente inumane și degradante. A reținut, în special, că în urma vizitei la Pagani din septembrie 2009, Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și Tratamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT) constatase că centrul era murdar peste măsură și deplânsese faptul că nu s-a înregistrat nicio îmbunătățire a situației în pofida criticilor din raportul său din 2008 față de condițiile de detenție „abominabile”. Curtea a subliniat, de asemenea, în special, absența oricărei supravegheri specifice a reclamanților, în pofida situației speciale a minorilor și a femeii însărcinate. În speță, Curtea a mai hotărât că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, constatând în special că reclamanții nu au avut posibilitatea materială să depună plângere în instanță cu privire la condițiile lor de detenție din Pagani.

A.B. și alții împotriva Franței (nr. 11593/12) (a se vedea, de asemenea, mai jos, „Privarea de libertate” și „Respectarea vieții de familie”)

12 iulie 2016

Această cauză privea detenția administrativă a unui minor, având la momentul respectiv 4 ani, timp de 18 zile, în cadrul unei proceduri de expulzare îndreptate împotriva părinților săi, resortisanți armeni. Reclamanții s-au plâns, în special, că plasarea în detenție administrativă a fiului lor în centrul de detenție administrativă Toulouse-Cornebarrieu a constituit un tratament contrar art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește copilul reclamanților, constatând că, având în vedere vârsta minorului și durata și condițiile detenției sale în centrul de detenție administrativă, autoritățile franceze l-au supus unui tratament care a depășit nivelul de gravitate prevăzut la art. 3. Curtea a observat, în special, că, în cazul în care părinților li se aplica măsura detenției administrative, copiii erau *de facto* privați de libertate. Curtea a recunoscut că această privare de libertate, care decurgea din decizia legitimă a părinților de a nu-i încredința altor persoane, nu era în principiu contrară dreptului intern. Curtea a hotărât, totuși, că prezența în detenție administrativă a unui copil care își însoțea părinții

era compatibilă cu Convenția doar dacă autoritățile naționale stabileau că au luat această măsură de ultimă instanță numai după ce au verificat, în circumstanțele specifice, că nu se putea aplica nicio altă măsură mai puțin restrictivă. În ultimul rând, Curtea a observat că autoritățile nu au luat toate măsurile necesare pentru a pune în aplicare măsura expulzării cât mai repede posibil, limitând astfel timpul petrecut în detenție. În absența unui risc deosebit de sustragere, detenția administrativă timp de 18 zile a părut disproporționată față de scopul urmărit.

A se vedea, de asemenea, hotărârile pronunțate de Curte în aceeași zi în cauzele [A.M. și alții împotriva Franței](#) (nr. 24587/12), [R.C. și V.C. împotriva Franței](#) (nr. 76491/14), [R.K. și alții împotriva Franței](#) (nr. 68264/14) și [R.M. și alții împotriva Franței](#) (nr. 33201/11).

S.F. și alții împotriva Bulgariei (nr. 8138/16)

7 decembrie 2017

Această cauză privea o plângere formulată de o familie de irakieni cu privire la condițiile în care aceștia au fost ținuți în detenție timp de câteva zile atunci când au încercat să traverseze Bulgaria în drum spre Europa Occidentală în 2015. Reclamanții s-au plâns, în special, cu privire la condițiile în care cei trei minori – atunci în vârstă de 16, 11 și un an și jumătate – fuseseră reținuți în unități de detenție din Vidin. Prezentând o înregistrare video, aceștia au susținut, în special, că celula în care fuseseră ținuți era extrem de dărăpănată. Au susținut, de asemenea, că autoritățile nu le-au furnizat alimente și băuturi în primele 24 de ore de arest și că biberonul și laptele copilului celui mai mic le-au fost luate la sosirea la unitate și au fost restituite mamei doar după 19 ore.

Curtea a hotărât că, în privința celor trei copii, **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. A reținut că, în special, perioada petrecută de către reclamanți în detenție – o perioadă de 32 de ore sau de 41 de ore (durata exactă fiind în litigiu între părți) – era mai scurtă decât perioadele la care se referă în cauzele sus-menționate. Totuși, condițiile erau cu mult mai grave decât cele din toate aceste cauze (inclusiv accesul limitat la instalațiile sanitare, lipsa aprovizionării cu alimente și băuturi, accesul cu întârziere la biberonul și laptele copilului). Curtea a considerat că, prin ținerea celor trei reclamanți minori în astfel de condiții, chiar pe termen scurt, autoritățile bulgare i-au supus pe aceștia la tratamente inumane și degradante. Recunoscând că, în ultimii ani, statele părți aflate la frontierele externe ale Uniunii Europene au avut dificultăți în a face față fluxului masiv de migranți, Curtea a constatat totuși că nu se poate spune că, la momentul faptelor, Bulgaria se confrunta cu o urgență de asemenea proporții, încât le era practic imposibil autorităților sale să asigure minime condiții decente în unitățile de reținere pe termen scurt în care au decis să-i plaseze pe migranții minori imediat după interceptarea și arestarea acestora.

A se vedea, de asemenea, hotărârile recente: [G.B. și alții împotriva Turciei \(nr. 4633/15\)](#), hotărârea din 17 octombrie 2019.

Cereri pendinte

A.S. și alții împotriva Ungariei (nr. 34883/17)

Cerere comunicată Guvernului Ungariei la 10 iulie 2017

Cererea privește încarcerarea, în condiții pretins inumane, a unei familii afgane (o mamă însărcinată în 8 luni la momentul faptelor, soțul și cei doi copii minori) în zona de tranzit Röske de la granița dintre Ungaria și Serbia timp de o lună, în așteptarea examinării cererii de azil. Curtea a adus cererea la cunoștința guvernului ungar și a adresat întrebări părților în temeiul art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante), art. 5 (dreptul la libertate și la siguranță) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

Cereri similare pendinte: [N.A și alții împotriva Ungariei](#) (nr. 37325/17) și [H.M. și alții împotriva Ungariei](#) (nr. 38967/17), comunicate Guvernului la 13 septembrie 2017.

Privarea de libertate și contestarea legalității detenției

[Muskhadzhiveva și alții împotriva Belgiei](#) (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție”)

19 ianuarie 2010

Această cauză privea detenția timp de peste o lună a patru copii minori și a mamei lor într-un centru de tranzit închis. Aceștia s-au plâns, în special, că detenția lor fusese ilegală, iar recursul în fața curții de casație ineficient, ei fiind îndepărtați din țară înainte ca instanța să ia o decizie.

Curtea a subliniat, în special, că reclamantii au fost într-o situație în care, în temeiul Convenției, era în principiu posibilă plasarea lor în detenție (Convenția autorizează „arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru o a împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriul sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare”). Aceasta nu a însemnat, totuși, că detenția fusese în mod necesar legală. În prezenta cauză, în măsura în care cei patru copii au fost ținuți într-un centru închis conceput pentru adulți și cu totul nepotrivit pentru extrema lor vulnerabilitate, deși erau însoțiți de mama lor, Curtea a hotărât cu privire la aceștia **încălcarea art. 5 § 1** (dreptul la libertate și la siguranță). Cu toate acestea, Curtea nu a găsit motive, pe de altă parte, pentru a considera că detenția mamei a încălcat Convenția. Aceasta a fost reținută în mod legal în vederea expulzării din Belgia. Prin urmare, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 5 § 1** din Convenție cu privire la aceasta. Curtea a mai hotărât că niciunul dintre reclamantii nu a fost victima unei **încălări a art. 5 § 4** (dreptul ca o instanță să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii) din Convenție. Era adevărat că decizia Curții de Casație din Belgia cu privire la cererea reclamantilor fusese pronunțată după ce aceștia fuseseră trimiși înapoi în Polonia. Anterior, totuși, două instanțe având jurisdicție *de facto* și *de jure* au examinat cererea fără întârziere în timp ce aceștia erau încă în Belgia. Curtea a subliniat că, în principiu, era suficient ca o singură instanță să examineze calea de atac, cu condiția ca procedura urmată să aibă un caracter judiciar și să ofere persoanei în cauză garanții corespunzătoare tipului de privare de libertate în cauză.

[Kanagaratnam împotriva Belgiei](#) (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție”)

13 decembrie 2011

Această cauză privea detenția unei mame și a celor trei copii minori ai săi timp de aproape patru luni într-un centru închis pentru străini aflați în situație de ședere ilegală, în așteptarea îndepărtării. Aceștia s-au plâns, în special, că detenția lor continuă nu fusese conform legii și fusese arbitrară.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și la siguranță) din Convenție în privința celor trei copii și a mamei lor, constatând că detenția lor fusese ilegală. Cu privire la copii, în special, Curtea a considerat că, prin plasarea acestora într-un centru închis conceput pentru adulți străini aflați în situație de ședere ilegală, în condiții total nepotrivite pentru extrema lor vulnerabilitate ca minori, autoritățile belgiene nu au garantat suficient dreptul copiilor la libertate. Faptul că minorii fuseseră însoțiți de mama lor nu era un motiv care să infirme această concluzie.

Popov împotriva Franței (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție” și infra, „Dreptul la respectarea vieții de familie”)

19 ianuarie 2012

Această cauză privea detenția administrativă a unui cuplu de solicitanți de azil și a celor doi copii minori timp de două săptămâni, în așteptarea îndepărtării acestora. Aceștia s-au plâns, în special, că detenția lor fusese ilegală.

Curtea a hotărât că, în privința copiilor, **a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și la siguranță) din Convenție. A constatat, în special, că, deși copiii fuseseră plasați împreună cu părinții lor într-o aripă rezervată familiilor, situația lor specială nu fusese luată în calcul de către autoritățile franceze, care nu au încercat să stabilească dacă se putea avea în vedere o altă soluție decât detenția administrativă. Curtea a mai hotărât că, în privința copiilor, **a fost încălcat art. 5 § 4** (dreptul ca o instanță să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii) din Convenție. În această privință, a reținut, în special, că, în vreme ce părinții au avut posibilitatea ca legalitatea lipirii lor de libertate să fie examinată de către instanțele franceze, copiii care își „însoțeau” părinții s-au aflat într-un vid legislativ, neputând utiliza o astfel de cale de atac. În prezenta cauză, nu fusese pronunțată nicio decizie de îndepărtare a copiilor pe care aceștia să o poată contesta în instanță. Nu s-a dispus nici detenția lor administrativă, instanțele neputând examina astfel legalitatea prezenței lor în centrul de detenție administrativă. Aceasta fiind situația, ei nu s-au putut bucura de protecția cerută de Convenție.

A se vedea, de asemenea: hotărârile din cauzele **A.B. și alții împotriva Franței** (nr. 11593/12), **R.K. și alții împotriva Franței** (nr. 68264/14) și **R.M. și alții împotriva Franței** (nr. 33201/11) din 12 iulie 2016.

A.M. și alții împotriva Franței (nr. 24587/12) (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție” și mai jos, „Dreptul la respectarea vieții de familie”)

12 iulie 2016

Această cauză privea detenția administrativă a doi minori care își însoțeau mama în contextul procedurii de expulzare.

În prezenta cauză, Curtea a hotărât că, în privința copiilor, **nu a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și la siguranță) din Convenție. A reținut, în special, că opțiunea de a recurge la o măsură mai puțin coercitivă fusese respinsă de către prefect din cauza refuzului mamei de a contacta poliția de frontieră pentru a i se organiza plecarea, a absenței documentelor de identitate și a incertitudinii legate de cazarea sa. Autoritățile franceze au încercat, prin urmare, să stabilească efectiv dacă plasarea acestei familii în detenție administrativă era o măsură de ultimă instanță la care nu exista alternativă. Curtea a mai hotărât că, în privința copiilor, **a fost încălcat art. 5 § 4** (dreptul ca o instanță să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii) din Convenție.

A se vedea, de asemenea, hotărârea pronunțată de Curte în aceeași zi în cauza **R.C. și V.C. împotriva Franței** (nr. 76491/14).

A se vedea, de asemenea, hotărârile recente: **G.B. și alții împotriva Turciei (nr. 4633/15)**, hotărârea din 17 octombrie 2019; **Bilalova și alții împotriva Poloniei**,

Cerere pendinte

A.S. și alții împotriva Ungariei (nr. 34883/17)

Cerere comunicată Guvernului Ungariei la 10 iulie 2017

A se vedea supra, „Condițiile de detenție”.

hotărârea din 26 martie 2020².

2. Hotărârea va deveni definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 (hotărâri definitive) din [Convenția europeană a drepturilor omului](#).

Dreptul la respectarea vieții de familie

Popov împotriva Franței (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție” și „Privarea de libertate”)

19 ianuarie 2012

Această cauză privea detenția administrativă a unui cuplu de solicitanți de azil și a celor doi copii timp de două săptămâni, în așteptarea îndepărtării acestora. Reclamanții au susținut în special că plasarea lor în detenție nu a fost o măsură necesară pentru scopul urmărit, iar condițiile și durata detenției lor au constituit o ingerință disproporționată în dreptul lor la viața privată și de familie.

Curtea a hotărât, cu privire la copii și la părinții lor, că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În primul rând, a constatat că ingerința în viața de familie a reclamanților din cauza detenției lor de două săptămâni la centru a fost în conformitate cu Codul francez privind intrarea și șederea străinilor și dreptul la azil și a urmărit scopul legitim de a combate imigrația ilegală și de a preveni infrafracționalitatea. Apoi, referindu-se la consensul larg, în special în dreptul internațional, că interesul copiilor este primordial în toate deciziile care îi privesc, Curtea a reținut că Franța era una dintre cele trei țări europene care, în mod sistematic, a permis însoțirea minorilor plasați în detenție. În prezenta cauză, dat fiind că nu exista niciun risc anume ca reclamanții să se sustragă, detenția acestora nu fusese justificată de nicio nevoie socială imperioasă, având în vedere mai cu seamă că plasarea lor într-un hotel în august 2007 nu ridicase nicio problemă. Cu toate acestea, nu pare ca autoritățile franceze să fi căutat altă soluție decât detenția sau să fi făcut tot ce le era în putință pentru ca decizia de îndepărtare să fie aplicată cât mai curând posibil. În ultimul rând, după ce a reamintit că, în cauza *Muskhadzhiyeva și alții împotriva Belgiei* (a se vedea supra, „Condițiile de detenție” și „Dreptul la libertate și la siguranță”), respinsese o plângere similară celei a reclamanților, Curtea a considerat, totuși, ținând seama de factorii de mai sus și de dezvoltările recente ale jurisprudenței referitoare la „interesul superior al copilului” în contextul detenției migranților copii³, că interesul superior al copilului cere nu numai ca familiile să fie ținute împreună, ci și ca detenția familiilor cu copii mici să fie limitată. În circumstanțele reclamanților, Curtea a constatat că detenția de două săptămâni într-o unitate închisă a fost disproporționată față de scopul urmărit.

A se vedea, de asemenea: hotărârile din cauzele **A.B. și alții împotriva Franței** (nr. 11593/12) și **R.K. și alții împotriva Franței** (nr. 68264/14) din 12 iulie 2016; hotărârea din cauza **Bistieva și alții împotriva Poloniei** din 10 aprilie 20183.

A.M. și alții împotriva Franței (nr. 24587/12) (a se vedea și supra, „Condițiile de detenție” și „Privarea de libertate”)

12 iulie 2016

Această cauză privea detenția administrativă a doi minori care își însoțeau mama în contextul procedurii de expulzare.

Curtea a hotărât, cu privire la copii și la mama lor, că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că aceștia nu au susținut o ingerință disproporționată în exercitarea dreptului lor la respectarea vieții de familie. A reținut, în special, că măsura detenției a urmărit scopul legitim de a combate imigrația ilegală și de a controla intrarea și șederea străinilor în Franța. Aceasta a servit, *inter alia*, pentru a proteja securitatea națională, ordinea publică și economia țării și pentru a preveni infrafracțiunile. În prezenta cauză, Curtea a considerat că detenția, care a durat în total 8 zile, nu pare a fi disproporționată față de scopul urmărit.

A se vedea, de asemenea, hotărârea pronunțată de Curte în aceeași zi în cauza **R.C. și V.C. împotriva Franței** (nr. 76491/14).

³ A se vedea **Rahimi împotriva Greciei**, hotărârea din 5 aprilie 2011.

Texte și documente

A se vedea, în special:

- [Manual de drept european în materie de azil, frontiere si imigratie](#), Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene / Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013
  - Comisarul pentru drepturile omului al Consiliului Europei [pagina web](#) despre lucrarea tematică „Migrația”
  - Reprezentantul Special al Secretarului General al Consiliului Europei pentru migrație și refugiați [pagina web](#)
-

Contact pentru presă:
Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08